

Mødet genoptaget Kl. 13.

Forhandlingerne fortsattes.

Gregersen: Det ærede Medlem Hr. Rager udtalte i sit Indlæg her i Dag, at det skulde være en dristig Mand, der skulde optræde som Voldgiftsdommer og dømme Parterne imellem. Jeg mener, at det vilde være mindst lige saa dristigt af Rigsdagen at gøre det. Det ærede Medlem Hr. Rager fremsatte ogsaa den overraskende Udtalelse, at det vilde være at kompromittere Tanken med den tvungne Voldgift at fremsætte Forslag om tvungen Voldgift i Øjeblikket og lade den træde i Funktion over for den standende Strid. Det er underligt med det ærede Medlem, for han har altid det Indtryk, at man kompromitterer hans Mærkesager ved at fremsætte Forslag om deres Gennemførelse i Praksis. Akkurat det samme Udtryk har det ærede Medlem anvendt, naar vi har forelagt Forslag om Grundskyld, og naar det nu fra konservativ Side antydes, at man kunde tænke sig at løse den nuværende Konflikt ved tvungen Voldgift, saa er det at kompromittere *denne* Mærkesag. Et saadant Forslag kan aldrig komme paa det Tidspunkt, det ærede Medlem kalder det rette, men for et Parti, der er i Tjeneste hos en større Herre, vil Tidspunktet vel heller aldrig være det rette.

Men jeg vender tilbage til Spørgsmaalet om, hvem der er den rigtige Dommer i denne Strid, og Spørgsmaalet om, hvorvidt Rigsdagen kan være den uvildige Dommer i Lønsager. Vil Dommen ikke til enhver Tid afhænge af, hvilke Klasser der er stærkest repræsenteret paa Rigsdagen, og fremgik det ikke allerede af selve Fremsættelsestalen i Gaar, at den Fare i høj Grad er til Stede? Fremsættelsestalen er tendentiøs, idet Statsministeren udtaler, at det Reguleringsforslag, som nu foreslaas lovfæstet, i Hovedsagen betyder en Forbedring af de meget lave Arbejdspriser, og at det vil være umuligt at oparbejde en Indignation derimod.

Jeg er ikke uenig med Statsministeren i, at der ingen Grund er til Indignation over den Lønning, de lavest lønnede Arbejdere i Danmark faar, i alt Fald ikke Indignation over, at Lønnen er for høj; men vi ved, at der ses meget forskelligt paa Lønningerne i de forskellige politiske Lejre, og Rigsdagen er nu engang opdelt politisk. Den saakaldte

Tilpasningspolitik var vel saaledes fra sin Begyndelse i alt væsentligt rettet mod Lønninger, der betegnedes som værende for høje. Hvis Hr. Julius Madsen havde været Statsminister, vilde han ikke have holdt den Tale, Statsministeren holdt i Gaar, og hvis der havde været saa mange Julius Madsen'er her i Rigsdagen, at de havde haft Flertal, vilde den Afgørelse, de vilde træffe, antagelig blive en anden end den, et Arbejderflertal vilde træffe.

Tør Regeringen virkelig for fuldt Alvor gaa ind for det Princip, at Rigsdagens Medlemmer skal fastsætte Lønsatser og Tariffer i Erhvervslivet? Kan Rigsdagen træffe en Afgørelse, der ikke er paavirket af et mere eller mindre tilfældigt Flertals Syn paa, om Lønningerne er for høje eller for lave? Rigsdagen har ganske vist gjort det en Gang før, selv om der, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fremhævede, dengang var Tale om en Forlængelse af en mellem Parterne truffen Overenskomst; men dengang, i Januar 1933, udtalte Statsministeren ogsaa, formentlig undskyldende, at det var en Nødlov, skabt af den Situation, hvori man befandt sig, en Lov, som efter Statsministerens Mening ikke vilde drage Konsekvenser efter sig, og som var affødt af en Situation, der forhaabentlig ikke kom igen. Nu er Situationen der igen, og Nødlovsforslaget er der igen, et nyt Forbud mod Lockouter og Strejker og en Fastsættelse af de Lønsatser og Tariffer, der i den nærmeste Fremtid skal være de gældende.

Jeg ønsker at sige for mit eget Vedkommende, at jeg føler mig ikke kompetent til at afgøre, hvilke Lønninger der vil være de rigtige inden for Erhvervslivet. Skulde jeg udtale mig, er der kun en Ting, jeg synes, jeg med Sikkerhed kan sige, og det er dette, at de Udbytter — man tør her næppe tale om Lønninger —, som Regeringen gennem sin udpræget protektionistiske Politik har sikret Aktionærer, Direktører og Bestyrelsesmedlemmer inden for visse Dele af Industrien, er for høje — derom kan der fornuftigvis ikke være Tvivl. Men Vederlag af den Art er ikke inde under det Reguleringsforslag, som her foreslaas lovfæstet. Jeg kan bare pege paa en Overskrift, der i Dag findes i „Social-Demokraten“, hvor der staar, at Glas- og Flaskemonopolet er en fed Forretning, og det gøres op, at siden 1919 har denne fede Forretning udbetalt en Dividende af 15 pCt. hvert Aar, altsaa paa det nærmeste tilbagebetalt Aktiekapitalen hvert sjette Aar. Ikke desto mindre fandt man sig ved Loven af 15. Oktober 1932 foranledi-